

expressat á solas devant la natura fos més gran, mes pur.

Una gitana vingué á trencar nostre amorós col·loqui. Era una dona d' uns trenta anys, alta y ben formada, sa cara d' un moreno fort com tots los de sa rassa conservava encara lo rastre de sa passada bellesa, un mocador gran ab un pam de *flecós* cubria las espatllas creuant-se en lo pit, venint darrera la cintura ab un gros nús, y una fandilla de colors llampants formaban sa vestimenta; portaba de la mà una noyeta d' uns tres ó quatre anys, bruta, mal vestida; els peus mal coberts per un tros d' espartenyas, que feya llástima mirar. S' acostá ab aire picaresch y marcant bèn las paraulas digué:

—*Quié V. que le diga la buenaventura se-ño-ri-to.*

Ma superstició no ha arribat may á volguer esbrinar los secrets de mon pervindre, y á volguerho fer no crech 'm fiés may de semblants oráculos; anaba per lo tant á respondrer ab malhumor quan m' aymia respongué

—Si. —Si.

Y acostanses ategí més baixet.

—Vull que 'ns digui si 'us estimarem sempre.

Molta més confiança tenia en sas paraulas y ab son dolç somris al dir-las que no en totas las prediccions d' una gitana; y á esser sols... be prou li hauria demostrat mon etèrn amor; mes aleshors sols li dirigí una amorosa mirada y procurant vencer ma repugnancia allarguí la mà á la gitana que comensá la relació de sempre.

Ni vaig sentir-la. Embobad contemplant á m' estimada gosaba ab s' alegria, ab son batre de mans; reya á més no poguer á cada paraula de la gitana, que m' anaba dihent segons vaig saber després, que viuria molts anys, que tindria que se jo cuants fills, que seria molt rich..... Per fi termená, pero al darli

la *perra*, s' empenyá en dir-me, per un altre *perra*, qui 'm volia mal, á lo que jo respongui ab mal modo, mes ella no 'n feu cas, empenyada en dir-me secrets, en anunciarme desgracias que podria evitar..... veient que no 'n treya res, se m' acostá y ab veu extranya que ressoná en mon cor com maledicció 'm digué:

—*Esta mujer te será infiel.*

Y s' allunyá, hoy arrossegant la criatura, que ab prou feynas podia seguir-la y murmurant paraulas que no poguí enten-der, y al esser uns cuants pasos callá 's girá y dantnos una mirada que sembla volguer confirmar sas últimas paraulas continuá sa marcha.

Desde allavors, sempre qu' empreso-nant las mans de m' aymia, boig de passió li pregunto si m' estima, 'm venen á la pensa las paraulas de la malehida gitana y un pensament horrible fa estre-meixer tot mon cor.

C. DE L.

ART MODERN (?)

Donat lo gran desenrotllo que en los últims temps he tingut lo mohiment modernista, obrim desde 'l present número una secció d' *Art Modern* en la que hi admeterém tots cuants treballs se 'ns remetin mentres tingan 'l fondo ó la forma *modernista*, sigan en *broma* ó en *serio*.

(?) **!!!MEE...EE...!!!** (?)

Qui ho entén.

Qui no ho entén.

.....[Ja no m' aima, no, ja ha oblidat son fidel aimant!.....

Haixis mormoraba, boi ploricheixant i revolcant-me d' un cantó de llit á l' altre, i 'l llit compadescut de mos plañs grñolaba amb-uns grñols tristos, que m' arribaban al fons de l' anima.

I resolguí matar 'm.....si....matar 'm pero termenar d' un sol cop mon sofriment.